

quitantie, ik heb gemerkt, dat ik dat nog niet deed en voor zo'n groot bedrag is het toch beter", en hij liet een netjes-in-orde zijnd ontvangbewijs zien.

Het gezochte van dit voorwendsel dreef nog meer bloed naar Suzes hoofd, terwijl ze antwoordde:

„O, natuurlijk”.

„Niet dat ik tweemaal zou vragen, maar vergissen is mogelijk niet waar?”

„Ja, 't is véél beter”, zei Suze nu hersteld, en bijna zakelijk, „er zoù verwarring kunnen ontstaan en zulke geldzaken worden dan onaangenaam”.

Eckstein keek haar even oplettend aan om te zien of zij werkelijk waarde hechtte aan de quitantie, zooals haar woorden en toon wilden doen geloven en Suze beantwoordde zijn blik vriendelijk-onverschillig, wat ze zelf niet begreep.

„Het was me de laatste maal zeker door 't hoofd gegaan”, vervolgde hij nog, terwijl hij het bewijs weer opvouwde en wegstak.

„Zeker wel”, meende Suze aarzelend en onvast, zodat Eckstein verwonderd opkeek en zijn handen beefden. Maar toen zag hij het boek, dat zij in haar verwarring op tafel had gelegd en zijn oude houding van leermeester hervindend, greep hij het witte bandje en ging goedkeurend-knikkend aan 't blaren.

„Mooi?” vroeg hij opziend.

„Ja...”

„Zijn eerste verzen zijn ook verreweg 't best. Las u nog meer van Kloos?”

„Nee, alleen dit”.

Hij glimlachte nu voor zich heen bij 't weerzien van deze goed-bekende gedichten en bij de satire-sonnetten vroeg hij of Suze de bedoeling wist. Nee natuurlijk, zij had die twisten in de Nieuwe-Gids-redactie niet beleefd, die héle beweging had plaats gehad, toen zij zó'n dreumes was — hij glimlachte, terwijl hij Suzes grootte-toen met zijn laaggestrekte hand wees en dacht aan 't kleine kindje dat zij geweest was. Hij wist het alles noch goed, hoe de jongeren eerst geen

gehoor kregen bij de tijdschriften, hoe ze er toen zelf een oprichten met Kloos aan 't hoofd en een bende volgelingen. Maar later kregen ze ruzie, van Eeden ging eruit, o ze moest daar alles over lezen, het was te veel om zoo ineens te vertellen.

Hij bladerde verder, nu en dan een regel of een paar woorden half-luid lezend en een opmerking makend. Toen hij aan het sonnet kwam las hij het zwijgend door en sloeg dan snel het blad om, even schichtig kijkend of Suze het had gezien. Maar Suze verried niets of het moest zijn dat haar mond beefde en dat merkte hij niet.

Och hemel, hoe onbeleefd was hij, zo te zitten lezen! Snel klapte hij het boek dicht en lei het voor haar neer. Hield zij van litteratuur, had ze Streuvels gelezen en van Deyssel?

Nee, die laatste kende ze niet.

Werkelijk niet? niet eens bij name? Hoe oud was zij dan?

Suze werd rood van schaamte. Was ze zó dom?

„Pardon, pardon”, mompelde hij verschrikt, „ik bedoel dat niet. Maar hij is zó bekend, en u... Ik zal hem u lenen, eerst wat kritieken, mag ik?”

Zij knikte zwijgend, moeite hebbend met tranen, omdat de schaamte nog in haar voortwoette. Wat moest hij wel denken! Vreselijk, vreselijk was het. Zij wenste, dat hij wegging en haar alleen liet met haar domheid in plaats van haar door zijn ogen zó beschaamd te maken.

Hij werd zenuwachtig van haar bedrukt en op huilen staand gezicht, begreep ook niet goed, daar hij niets had bedoeld. Wat was ze vreemd geworden; hij zou maar weggaan en zien of ze een volgende maal anders was.

Bruusk nam hij afscheid, zeggend niet te kunnen wachten en dat hij zou terugkomen om Herzberg het ontvangbewijs te geven. Dat hij het niet achterliet vonden zij geen van beiden vreemd.

Suze was wanhopig en snikte, alleen